

2.

A SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL EREJE

Július 4., szombat délután

János apostol ifjúságát Galilea műveletlen halászaik társaságában töltötte. Nem részesült alapos iskolai kiképzésben, azonban Krisztus iskolájában szert tett mindarra a bölcsességre és tudásra, amelynek egy halandó a birtokába kerülhet. Mohón ivott a bölcsesség forrásából, és másokat is igyekezett az élet vizéhez vezetni, amely az örök élet szavainak egyszerűsége, az általa hirdetett igazság ereje és fensége, ama bensőség, amely tanításaiban izzott, utat készített számára minden rendű és rangú emberhez. Még hívők sem tudták sokszor teljesen felfogni az általa kifejtett isteni igazságok titkait. Úgy látszott, hogy állandóan Isten Szentlelkétől volt áthatva. Olyan irányba igyekezett a nép gondolatmenetét terelni, hogy a láthatatlant felfogják. A szavait átható bölcsesség harmatként érintette meg a szíveket, és meglágyította, megtermékenyítette azokat. – *Megszentelt élet*, 61. o.

Nagyon távol vagyunk attól a keresztyén tapasztalattól, amivel rendelkezünk kellene. Lemaradásaink vannak az üzenet hirdetésében, amit megszentelt ajakkal kellett volna továbbítanunk. Jézus még étkezés közben is olyan igazságokra tanította az embereket, amelyek vizsgálatot és bátorítást jelentettek szívüknek. Amikor a Megváltó szeretete élő elvként lakik a szívben, annak tárházából nem könnyelmű és értéktelen beszédek, hanem alkalomhoz illő, felemelő és lelki erőt nyújtó szavak fognak feltörni. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 554. o.

Aki szívből igyekszik szolgálni Istennek, alkalmat fog találni, hogy bizonyosságot tegyen róla. A nehézségek nem képeznek akadályt olyan ember előtt, aki elhatározta, hogy mindenekelőtt Isten országát és

annak igazságát keresi. Azzal az erővel, amelyet a hívő imája és az Írás kutatása által nyer, törekedni fog erkölcsös életre és a bűntől való szabadulásra. Miközben feltekint Jézusra, hitének megkezdőjére és bevégzőjére, aki elviselte a bűnösök ellenállását, maga is készségesen elviseli a megvetést és gúnyt. Ő pedig, akinek Igéje igazság – minden körülmények között megígérte segítségét és kegyelmét. Örökkévaló karja öleli át azt a lelket, aki hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában, és elmondhatjuk: „Mikor félnem kellene is, én bízom tebened.” (Zsolt 56:4) Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik benne reménykednek. – *Az apostolok története*, 467. o.

Isten igazi gyermekei megmutatják a világnak, hogy Krisztussal és testvéreikkel egyesültek. Akinek a szívében Jézus ott lakik, megtermi a testvéri szeretet gyümölcsét. Felismeri, hogy az Úr családjának tagjaként kötelessége ápolni és továbbadni magatartásával, szavaival és tetteivel a keresztény szeretetet és közösséget...

A legerőteljesebb bizonyágtevés, amit ember tehet a világ előtt újjászületésére és arra vonatkozóan, hogy új ember lett Jézus Krisztusban, az, hogy Krisztushoz hasonló tetteivel szeretetet tanúsít testvérei iránt. Ez a legcsodálatosabb bizonyágtevés, ami meghozható a kereszténység javára, és ez a magatartás lelkeket nyerhet meg az igazságnak. – *Sons and Daughters of God*, 293. o.

Július 5., vasárnap – Különös bizonyágtevők

A meggyógyított gadarai férfiak voltak az első misszionáriusok, akiket Jézus elküldött, hogy prédikáljanak az evangéliumról Dekapolisz környékén. Csak nagyon rövid ideig részesültek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen prédikációja sem jutott el a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik nap mint nap Jézussal voltak. De saját személyükben hordozták annak bizonyágát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit megismertek, amit ők maguk láttak, hallottak és éreztek, hiszen tanúi voltak Krisztus hatalmának. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét megérintette Isten kegyelme. János, a szeretett tanítvány ezt írta: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Igéjéről... amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek.” (1Jn 1:1–3) – *Jézus élete*, 340. o.

Jézus Krisztus szerette volna, ha a meggyógyított asszony elismeri a kapott áldást. Az evangélium által felkínált ajándékokat nem lopva, titokban kell birtokolnunk. Ezért az Úr arra hív minket, hogy valljuk meg jóságát. „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12)

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, amellyel bemutatathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, amelyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb bizonyosságot tenni saját tapasztalatunkról. Isten tanúi vagyunk, amikor mennyei erő munkája nyilvánul meg bennünk. Minden egyes ember élete más és más, így tapasztalatai is alapvetően különböznek másokétól. Az Úr azt kívánja, hogy szálljon föl hozzá a dicséretünk, amely egyéniségünk jegyeit viseli. Ha az Ő kegyelmének értékes elismerése, dicsőségének magasztalása krisztusi élettel párosul, ez ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentés munkájában. – *Jézus élete*, 347. o.

Javunkra szolgál, ha az Úr minden ajándékát az emlékezetünkben tartjuk. Így erősödik a hit, hogy egyre többet kérjen és kapjon. Több bátorítás rejlik számunkra a legkisebb áldásban, amelyet mi magunk kaptunk Istentől, mint megannyi beszámolóban, melyet mások hitéről és tapasztalatairól olvashatunk. Az Isten kegyelmére válaszoló lélek öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világossága felkel rejtekéből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Emlékezzünk meg a menny szerető kedvességéről és gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokaságáról. Izrael népéhez hasonlóan állítsunk emlékköveket, és írjuk rájuk mindazt, amit a Mindenható tett értünk. S ha átgondoljuk, hogyan törődött velünk vándorutunkon, hálátelt szívvel mondhatjuk: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” – *Jézus élete*, 348. o.

Július 6., hétfő – A feltámadott Krisztust hirdetni

Világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott... Az asszonyok megijedtek. Megfordultak, hogy elfussanak, de az angyal szavai megállították őket: „Ne féljete! – mondta nekik. – A názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítettett; föltámadott, nincsen itt; ímé, a hely, ahová Őt helyezték. De menjetek el, mondjátok meg az Ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek meggy Galileába.” (Mk 16:6–7)

Ismét betekintettek a sírboltba, és újból hallották a csodálatos hírt. Egy másik angyal is ott volt emberi alakban a sírboltban, aki azt mondta nekik: „Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt: emlékezzetek rá, mint beszélt nektek, mikor még Galileában volt, mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni.” (Lk 24:5-7)

Feltámadt, feltámadt! Az asszonyok újra és újra elmondták ezeket a szavakat. Most már nem volt többé szükség a megkenéshez való fűszerekre. Az Üdvözítő él és nem halott. Most már visszaemlékeztek arra is, hogy Jézus, amikor a haláláról beszélt, akkor azt is megmondta nekik, hogy majd fel fog támadni. Micsoda nap ez az egész világ számára! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól; „félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megmondják az Ő tanítványainak” (Mt 28:8) a hírt. – *Jézus élete*, 788–789. o.

Mária azt hitte, hogy a kertész áll előtte, és megkérte, hogyha ő vitte el Urát, mondja meg, hova tette, hogy visszahozhassa. Jézus most sajátos mennyei hangon szólt hozzá: „Mária!” Ezt a szeretetteljes hangot már ismerte, és azonnal felelt is rá: „Rabboni!” Örömében azonnal át akarta ölelni, de a Megváltó így szólt: „Ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az atyámfiához, és mondd nekik: elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.” Ujjongó szívvel sietett az örömhírről Mária a tanítványokhoz...

Jézus megjelenése alkalmával Tamás nem volt jelen. Tamás nem volt hajlandó alázattal elfogadni a tanítványok jelentését, hanem nagy önbizalommal kijelentette, hogy mindaddig nem hisz az Úr feltámadásában, amíg ujját a szögek által vert sebek helyébe és kezét átszúrt oldalába nem helyezheti. Ezzel bizalmatlanságot tanúsított testvérei felé. Ha mindenkinek hasonló kívánsága lenne, akkor ma már senki sem fogadná el az Üdvözítőt, és senki sem hinne feltámadásában... Tamás hitelensége nem tetszett Istennek. Mikor Jézus másodszor is megjelent tanítványainak, Tamás is velük volt; és mikor megpillantotta Jézust, azonnal hitt... Tamás így kiáltott fel: „Én Uram, én Istenem!” A Mester megdorgálta őt hitelenségéért, mondván: „Te azért hiszel bennem, Tamás, mert láttál engemet; boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.” – *Tapasztalatok és látomások*, 187–188. o.

Július 7., kedd – A megváltozott élet hatása

János apostol élete az őszinte megszentelődés példaképe. Jézussal szoros kapcsolatban eltöltött évei alatt mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékoságát. Ez a felismerés alázatossá tette. Saját heves természetével ellentétben napról napra szemlélhette az Úr gyengédségét és hosszútűrését; hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfellekedett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, amelyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravágyó lényét alárendelte Jézus átformáló hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét. – *Az apostolok története*, 557. o.

Ha azonban Krisztus vonult be a szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy többé nem állhat be szakadás. Ha órá tekintünk, megfellekedünk önmagunkról. Az Üdvözítő szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyén éreztük Jézus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, milyen fokig szükséges Isten parancsolatait megtartanunk; akkor nem akarunk megállni a legalsó fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek elérésére, és olyan élénken érdeklődünk iránta, amely teljesen megfelel a kilátásba helyezett dicsőségnek. A Krisztusról való vallástétel, az iránta érzett mélyebb szeretet hiányában csupán üres beszéd, értelmetlen külsőség és szolgálai járom. – *Jézushoz vezető út*, 44. o.

A beszéd ajándékát Istentől kaptuk, hogy másoknak is elmondhassuk, mit tett értünk, és hogy a menny szeretete és együttérzése megérinthesse mások szívét is, hogy ezáltal ők is dicsőíthessék, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el minket. „Ti vagytok az én tanúim” – mondta az Úr (Ésa 43:10). Viszont mindazoknak, akik elhívtak, hogy Krisztus tanúi legyenek, és bizonytságot tegyenek róla, tőle kell tanulniuk. A mennyei Király gyermekeiként képezzék magukat, hogy tiszta és érthető hangon tehessenek bizonytságot, hogy amikor az

Úr irgalmáról beszélnek, senkinek se támadhassanak kétségei. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 243. o.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. Fejlesszük a Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnket, hogy lelkeket nyerjünk a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzően a saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért. – *Jézus élete*, 152. o.

Július 8., szerda – A tapasztalatunkról beszélni

Az igazi vallásban nincs semmi önzés vagy kizárólagosság. Krisztus evangéliuma ott terjed, ahová eljut... Meg van írva, hogy olyan, mint a föld sója, mint a kovász vagy mint világosság a sötétségben. Lehetetlenség, hogy az ember csak önmagának tartsa meg Isten kegyelmét és szeretetét. Nem örülhet az Úrral való közösségnek, ha közben azt hiszi, hogy nem tartozik felelősséggel azokért a lelkekért, akikért Jézus meghalt, és akik a sötétben tévelyegnek, és bűniekben elpusztulnak. Ha a magukat Krisztus követőinek vallók nem világítanak, az életerő elhagyja őket, és nélküle elhidegülnek. Közönybe, a lélek halálát okozó közömbösségbe burkolóznak, így élettelen testekként nem képviselhetik Krisztust.

Mindenki vegye fel a keresztyét, és alázatos, szelíd szívvel vállalja azt a küldetést, amit Isten rábízott, majd tegyen személyes erőfeszítéseket a körülötte levők érdekében, akiknek segítségre és világoságra van szükségük. Mindazok, akik vállalják ezeket a feladatokat, bőséges és sokféle tapasztalatot szereznek, megerősödnek, és ösztönzést nyernek, hogy félelemmel és rettegéssel könyörögghessenek kitartásért, mert Isten munkálkodik bennük, és adja meg a véghezvitelt is jókedvűből. – *This Day Whit God*, 221. o.

A Szentlélek jóvá alakítja rossz gondolatainkat. Mikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, ez átalakítja az életünket. A bűnös gondolatokat kivetjük, a gonosz cselekedeteknek hátat fordítunk. Szeretet, alázat és béke veszi át a harag, irigység és viszály helyét. Öröm lép a szomo-

rúság helyébe, és arcunk mennyei boldogságot tükröz. Senki sem látja a kezét, mely megemeli a terhet, vagy nem látja a mennyei udvarból alászálló fényt. Az áldás megérkezik, mikor a lélek hit által átadja magát Istennek. Akkor az emberi szemnek láthatatlan hatalom új lényt teremt Isten képmására. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 760. o.

*Az igazi keresztyén jól tudja, mit jelent áthaladni a keserű próbákon és nehézségeken, mégis egyre inkább gyarapodik kegyelemben az ellenség sikeres visszaverésének munkájában... A sötétség időnként körülveszi a lelkét, de az igazi világosság szüntelenül ragyog rá, és az igazságosság Napjának fényes sugarai eloszlatják a vak homályt... Krisztus kegyelme képesíti őt arra, hogy hűségesen tegyen bizonytságot azokról a dolgokról, amelyeket Isten ihletett szolgájától hallott... Amikor így megosztja az igazságot másokkal, Jézus gyermeke jobban megérti Isten bőszes gondoskodását és a Megváltó kegyelmének elégséges voltát a harc, a fájdalom és a próba elhordozására. A megváltás titokzatos terve olyan kegyelmet biztosít, mely által az emberi eszköz tökéletlen munkáját közbenjáró Jézusunk nevében Isten elfogadja. – *Isten csodálatos kegyelme*, 260. o.*

Július 9., csütörtök – A személyes bizonytságtétel ereje

A zsidó király [Agrippa] tanult ember volt, ismerte a törvényt és a próféciákat, hisz megbízható tanúktól hallott mindarról, amiről Pál beszélt. Az érvek tehát... meggyőzőek és pontosak voltak... A királyt meg kellett volna érintse az a lelkesedés, amit sem ütések, sem börtön nem tudott kioltani. Egy pillanatra megfeledezett méltóságteljes pozíciójáról, és nem figyelt a külvilágra, elcsodálkozott a hallott igazságokon, és már csak az alázatos bebörtönzöttet látta, aki Isten követeként áll előtte, ezért önkéntelenül is így szólt: „Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek.” Az apostol mélységes ünnepélyességgel válaszolt: „Kívánám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsektől megválva” – miközben magasba emelte megbilincselte karját. Minden jelenlevő meggyőződött arról, hogy Pál nem közönséges fogoly. Aki így tud beszélni, érveit ilyen lelkesedéssel és hittel képes előadni, akit ennyire gazdaggá tett Krisztus kegyelme, és aki ilyen nyugodt és tiszta lelkiismeretű Isten és az

emberek előtt, aki kifejezte vágyát, hogy bárcsak minden magas rangú személy rendelkezne olyan reménységgel és hittel, mint ő, és akiben a bosszú árnyéka sem vetült fel, hiszen képes azért imádkozni, hogy az Úr őrizze meg fogvatartóit azoktól a konfliktusoktól, szenvedésektől és nehézségektől, amikben neki volt része: egy ilyen ember nem lehet csaló. – *Sketches from the Life of Paul*, 259–260. o.

A kereszténység nemesíti az embert. Krisztus még üldözői iránt is barátságos volt, és az Ő igazi követői is ugyanezt a lelkületet tanúsíták. Tekintsünk Pálra, amikor a hatalmasságok elé állították. Agrippa előtt elmondott beszéde példája mind az igazi barátságosságnak, mind a szónoki ékesszólásnak. Az evangélium nem tanítja a világban szokásos formális udvariasságot, hanem csak az igaz, szívből fakadó barátságosságot...

Őszinte nemesség sohasem jelentkezhethet, ha még vezető helyet foglal el az „én”. A szeretetnek a szívben kell laknia. A meggyőződéses keresztény cselekedeteinek indítékát a Mestere iránti mély szeretet fogja áthatni. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből embertársai iránti önzetlen érdeklődés fakad majd. Az ilyen szeretet magatartásunkban kegyességet, udvariasságot, szívélyes magatartást eredményez, hangunkat lággyá teszi; felemeli, megnemesíti egész lényünket. – *Az evangélium szolgálói*, 123. o.

Testvéreim... kiváltságotok, hogy örüljete az Úrban és megtartó kegyelmének ismeretében.

Az Ő szeretete uralja lelketeket, szíveteket. Vigyázzatok, nehogy kimerültség, gondteher, lehangothság vegyen erőt rajtatok. Tegyetek felemelő bizonyosságot. Ne azt nézzétek, ami sötét, csüggesztő, hanem szemléljétek Jézust, nagy Vezetőnket. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 513. o.

Július 10., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Majdnem ráveszel engem” című fejezet.